

"Ενα 'γυριστής εἶν' ἐτ' ἀπόξω 'Απύρανθ. Μιά 'γυρίστρα 'ναι καὶ 'γρεύγει λάδι αὐτόθ. 'Εφάα g' εὐτοὶ τῇ βεριουσία δῶνε καὶ θὰ καταδήσουνε 'γυριστᾶδες αὐτόθ. || *Ἀσμ.

'Ιὰ λόον σου ν-ἐνέβηκα κ' ἦρθα 'ς τὴ Φυροίστρα, τῶρα μ' ἐπαδονάρισες 'ς τσι ρύμνες σὰ 'γυρίστρα (ἐπαδονάρισες = ἐγκατέλειψες) 'Απύρανθ. Συνών. γυρευός, γυρευσάκκουλο 1, γυρευτής 2, γυριστικός 2, διακονιάρης, ζητιᾶνος, ζήτουλας, μοιλιάρης. 4) 'Ο βοηθός τοῦ βοσκῶ, ὁ ὁποῖος ὠθεῖ τὰ πρόβατα πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῆς μάνδρας πρὸς ἄμελξιν Νάξ. Συνών. μπάτζος, συρτάτορας. 5) 'Η λαβή, τὸ χερούλι τοῦ χειρομύλου, διὰ τοῦ ὁποῖου γυρίζει, περιστρέφεται οὗτος Λεξ. Δημητρ.: Γυριστής τοῦ μύλου. Συνών. γυριστάρι 3, χερσούλι. 6) Πάσσαλος εἰς σχῆμα ὀρθῆς γωνίας, τὸν ὁποῖον ἐφαρμόζουν ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ἄκρου τοῦ προσθίου ἀντίου τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, διὰ νὰ περιστρέφῃ τοῦτο, ὥστε νὰ τυλίσσεται καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀντίου τὸ ὑφαντόμενον πανίον Στερελλ. (Υπάτ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυριστάρι 4. 7) Θηλ., διχαλωτὸν ἐργαλεῖον, σιδηροῦν ἢ ξύλινον, ἐκ κλάδου δρυὸς συνήθως, διὰ τοῦ ὁποῖου κάμπτουν τὸ ἄκρον ράβδου πρὸς κατασκευὴν βακτηρίας ἢ κρίκων 'Αλόνν. Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Βερεστ.) Σκόπ. Στερελλ. ('Αράχ.): Νὰ βροῦτε καμινὰ γυρίστρα νὰ βάλουτε δωχάμου γιὰ νὰ γυρίζετε τὶς μαγκούρες Βερεστ. Συνών. γυριστάρι 9. 8) 'Η κυρτὴ λαβὴ τῆς ποιμενικῆς ράβδου 'Αλόνν. Σκόπ. Στερελλ. (Δεσφ.)

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυριστὴς Κέως Πελοπν. (Γορτυν.)

γυριστιά ἢ, Θράκ. (Πλάγ.)

'Εκ τοῦ οὗς. γυριστής.

Μονάδα μετρήσεως μήκους στήμονος πρὸ τῆς τοποθετήσεως εἰς τὸν ὑφαντικὸν ἱστόν: Πενήντα γυριστιές ἔκαναν ἓνα πάσμα (= τολύπην).

γυριστιάρης ἐπίθ. Πόντ. γυριστάρης Πόντ. (Χαλδ.) γυριστιάρινα ἢ, Πόντ. γυριστάρικο τό, Πόντ.

'Εκ τοῦ οὗς. γυριστέας.

'Ο μεταβάλλον συνεχῶς γνώμην, ὁ ἄστατος ἐνθ' ἄν. Πβ. γυριστέας.

γυριστικός ἐπίθ. 'Αθῆν. Πόντ. Σίφν. Χίος.

'Εκ τοῦ οὗς. γυριστής. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

1) 'Ο ἐπιφέρων ἀκύνωσιν, ὁ ἀκυνωτικός Χίος: 'Εκάμαμεν τὸ γυριστικό (τὸ ἐγγραφὸν ἀκυνώσεως). 2) Οὐς., ὁ ἐπαίτης Σίφν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυριστής 3. 3) Οὐδ. πληθ., τὰ ἐκ τῆς ἐπαιτείας εἰσοδήματα Σίφν.: "Ἀς θε' λείπουν τὰ γυριστικά, ἦθ' 'ὰ φορήσουν ἀπὸ τὴν πεῖνα (ἐὰν ἔλειπον τὰ ἐκ τῆς ἐπαιτείας εἰσοδήματα, θὰ ἀπέθνησκον ἐκ πείνης). 4) 'Η δαπάνη διὰ τὴν μεταβίβασιν κτήματός τινος Πόντ. β) 'Η δαπάνη διὰ τὸ γύρισμα παλαιᾶς ἐνδυμασίας 'Αθῆν. κ.ά.: "Ἐδῶσα τρακόσες δραχμὲς γυριστικά 'Αθῆν. Συνών. ἀναγυριστικά, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀναγυριστικός 2.

γυριστοκέρατος ἐπίθ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυριστός καὶ τοῦ οὗς. κέρατος.

'Επὶ βοῶν καὶ αἰγοπροβάτων, ὁ ἔχων κέρατα περιστραμμένα, καμπύλα ἐνθ' ἄν.: Βόιδι γυριστοκέρατο. Συνών. γυριστοκέρης, κατζούρικος, σγοουλό-

κέρης, στριφτοκέρης 'Αντίθ. τραγουλοκέρατος, τραγουλοκέρης, τραγουλός.

γυριστοκέρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γυριστοτσέρης Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γυρ'στουκέρ'ς Σάμ. (Μαυραντζ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυριστός καὶ τοῦ ἀρχ. οὗς. κέρατος. Τὸ β' συνθετ. ὡς ἀπλοῦν ἀμάρτ. Πβ. ἀνοιχτοκέρης.

Γυριστοκέρατος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Γυριστοτσέριχο κριάρι Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυριστοκέρατος.

γυριστομύτης ἐπίθ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ.) Οὐδ. γυριστομύτικο Πελοπν. (Βερεστ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυριστός καὶ τοῦ οὗς. μύτης.

'Ο ἔχων τὴν ρῖνα ὀλίγον ἀνεστραμμένην ἐνθ' ἄν.: Δὲν τὸ βλέπεις τί γυριστομύτικο γουρούνι εἶν' καὶ τοῦτο δῶ; Βερεστ.

γυριστός ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. ('Οφ. Τραπ.) γυρ'στός Θεσσ. (Δομοκ. Μεσοχώρ. Μυρόφυλλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) 'γυριστός Κάλυμν. Κίμωλ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Χάλκ. θυριστός Χάλκ. γυριστέ Τσακων. (Χαβούτσ.) γιουξιστέ Τσακων. Θηλ. γυριστέσσα Πόντ.

Τὸ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. γυριστός.

1) 'Επὶ γλυκυσματίων, ὁ ἀναμειγνύμενος, ὁ ἀνακυκώμενος κατὰ τὴν ἔψην Κωνπλ. Νάξ. ('Απύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. 'Ηπίτ. Βλαστ. 281: Γυριστό γλυκό (γλύκυσμα ἀναμειγνύμενον κατὰ τὴν ἔψην διὰ ξυλίνου ὀργάνου, τοῦ γυριστάρι οὐ) Κωνπλ. Τὸ πιὸ εὐκόλο καὶ τὸ πιὸ δύσκολο γλυκό εἶναι τὸ 'γυριστό 'Απύρανθ. Μιά 'νυχιά 'γυριστό γλυκό θέλω νὰ κάμω, μὰ ὅσες βολές τὸ κάμω, δὲ μοῦ πιτυχαίνει αὐτόθ. β) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ναυτικῶν, γυριστό κλειδί, ἀγκύλιον ἀλύσεως μετ' ἄξονος, προσηρμοσμένον ἐπὶ τῆς ἀλύσεως ἀγκύρας καὶ ἐπιτρέπον τὴν ἐλευθέραν περιστροφὴν αὐτῆς Α. Σακελλ., 'Εγχειρ. ἀρμενιστ., 564. Πβ. γυριστάρι ο. 2) 'Επὶ κλίμακος, ὁ ἐλικοειδὴς 'Αθῆν. Ζάκ. Λυκ. (Λιβύς.) Πόντ. (Τραπ.): Γυριστὴ σκάλα (ἐλικοειδὴς κλίμαξ) 'Αθῆν. κ.ά. 3) 'Ο κυρτός, ὁ κεκαμμένος, ὁ ἀναδιπλούμενος πολλαχ. καὶ Τσακων. (Χαβούτσ. κ.ά.): Γυριστὴ κλίτσα (κλίτσα ἔχουσα κυρτὴν τὴν λαβὴν) Πελοπν. (Σουδεν.) Γυρ'στό λ'πίδ' (καμπυλωτὴ φαλτσέτα τῶν ὑποδηματοποιῶν) 'Ηπ. (Δωδών.) Νύχια γυριστά (γαμψοὶ ὄνυχες) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Γυρ'στό συρτάρ' (τὸ κεκαμμένον μέρος τοῦ ἀρότρου πρὸς ἐφαρμόζει εἰς τὸ κοινὸν ὄρι) 'Ηπ. (Δωδών.) "Ἐχ' γυρ'στὴ μύτ' σὰ παπαγάλους Μακεδ. (Φλόρ.) 'Α μύτ' σ' γυριστὰ ρ Χαβούτσ. 'Η μύτη του εἶναι γυριστὴ (πβ. Σχόλ. Φίλοστρ. σ. 579 Β «ῥίνα γυριστὴν») 'Ιων. (Κρήν.) Σοῦ 'χω ἀκούσει ὅτι τὰ λὲς καζούρικα τὰ γίδια μὲ τὰ 'γυριστὰ κέρατα Κίμωλ. "Ἐχω μαλλιά γυριστὰ Πελοπν. (Αἴγ.) Γυρ'στά τσίνορα Θεσσ. (Δομοκ.) "Ἐχ' μιγάλα τσίνορα, γυρ'στά Σάμ. Γυρ'στό ξύλο Μακεδ. (Βόιον). Μιά σπάθα πλατεῖα γυριστὴ κρεμόταν ἐμπρὸς τοῦ Δ. Βουτυρ., Μέσ' στοὺς ἀνθρωποφάγ., 6. Τὸ κοδάρι 'ς τοῦ ἄκρου του ἔχει τσίγκρο γυριστό (τσίγκρο = μύτη) 'Ανδρ. (Κόρθ.) Γυριστὰ στιβάνια (ἀνδρικά ὑποδήματα ἔχοντα τὸ καλύπτον τὴν κνήμην τμήμα ἀνεστραμμένον κατὰ τὸ ἄκρον) Κρήτ. Γυριστὴ οὐρά 'Αθῆν. Γυριστὰ κλήματα (κλήματα τῶν ὁποῖων οἱ κλάδοι συμπλέκονται κατὰ τὰ ἄκρα καὶ σχηματίζουν στεφάνην ἢ εἶδος κοφίνου ἀνεστραμμένου) Θήρ. Γυριστὴ καμάρα (τυξοειδὴς ἀψίς) Κρήτ. (Σφακ.) Γυριστὰ μητᾶτα (τυροκομεῖα ἐκτισμένα ἐν εἰδεί θόλων) Κρήτ. β) Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν

